

موعظه در نوزدهمین یکشنبه پس از تثلیث ۲۰۲۶ در براونشوایگ و گیفهورن

فیض و سلامتی خدا، پدر ما، و خداوند عیسی مسیح بر شما باد. آمین.

کلام خدا برای این موعظه در باب چهارم نامه پولس رسول به کلیسای افسسیان آمده است (افسسیان، باب ۴، آیات ۲۲ تا ۳۲):

شما باید از آن زندگی‌ای که در گذشته داشتید، دست بکشید و آن سرشتی را که قبلاً داشتید، از خود دور سازید. زیرا آن سرشت فریب شهوات خود را خورده و در راه هلاکت است. دل و ذهن شما باید کاملاً نو شود و سرشت تازه‌ای را که در نیکی و پاکی حقیقی و به صورت خدا آفریده شده است، به خود بپوشانید.

پس دیگر به هیچ وجه دروغ نگوئید، بلکه همیشه به دیگران راست بگوئید، زیرا همه ما اعضای یکدیگریم. اگر عصبانی شدید، نگذارید خشمتان شما را به گناه بکشاند و یا تا غروب آفتاب باقی بماند. به ابلیس فرصت ندهید. دزد از دزدی دست بردارد و به عوض آن با دستهای خود، با آبرومندی کار کند تا چیزی داشته باشد که به نیازمندان بدهد. یک کلمه زشت از دهانتان خارج نشود بلکه گفتار شما به موقع، خوب و سودمند باشد تا در نتیجه آن به شنوندگان فیضی برسد. روح القدس خدا را نرنجانید. زیرا او مهر مالکیت خدا بر شماست و ضامن آمدن روزی است که در آن کاملاً آزاد می‌شوید. از این پس دیگر هیچ نوع بغض، غیظ، خشم، داد و فریاد، دشنام و نفرت را در میان خود راه ندهید. نسبت به یکدیگر مهربان و دلسوز باشید و چنانکه خدا در شخص مسیح شما را بخشیده است، شما نیز یکدیگر را ببخشید.

دعا می‌کنیم:

خداوند، ما را در راستی تقدیس کن؛ کلام تو راستی است. آمین.

ای برادران و خواهران عزیز که به وسیله آمرزش خدا در مسیح رهایی یافته اید،

بیایید زندگی مسیحی خود را مانند یک پیاده روی طولانی در یک روز گرم تابستانی تصور کنیم.

تابستان اکنون گذشته است. شاید بعضی از شما در ماه‌های گذشته چنین پیاده روی ای داشته اید.

۱. سرچشمه‌های نیرو

در چنین پیاده روی ای به سرچشمه‌هایی نیاز داریم که به ما نیرو ببخشند. ما به آب کافی و توشه راه مناسب نیاز داریم.

خدا در آغاز و پایان متن موعظه امروز ما، درباره آب حیات بخش و توشه ضروری برای سفر زندگی مسیحی ما سخن می گوید.

بیایید از پایان متن شروع کنیم: «یکدیگر را ببخشید، همان گونه که مسیح شما را بخشیده است.» (افسسیان، باب ۴، آیه ۲۵)

آمرزش مسیح، آب حیات و توشه راه ما در سفر زندگی است. آمرزش، سرچشمه نیروی ماست.

این سرچشمه نیرو از زخمی جاری می شود که بر پهلوی عیسی بر صلیب وارد شد.

این آب در حوض تعمید و در جام عشای مقدس جاری می شود. و از آنجا به جریان خود ادامه می دهد: آب بر سرهای ما ریخته می شود و خون به گلوی ما وارد می شود.

این سرچشمه نیرو به صورت انجیل وارد گوش های ما می شود و از آنجا به قلب های ما راه می یابد.

خدا در تعمید و عشای مقدس، در اعتراف و از طریق انجیل، آمرزش مسیح را به ما عطا می کند. روح القدس در وجود ما جاری می شود.

این مانند مسافری است که همیشه می تواند از قمقه ای که آب آن هرگز تمام نمی شود، به اندازه کافی آب بنوشد و از ظرف غذای خود نان و میوه های مغذی بردارد، بی آنکه محتویات آن هرگز به پایان برسد.

به همین ترتیب، خدا از طریق کلام خود و آیین های مقدس به ما نیرو می بخشد.

این آمرزش مسیح، قدرتی تازه کننده دارد. مسافری که آب و توشه ی راه نداشته باشد، سرانجام از پا می افتد. او با سختی خود را به جلو می کشاند، تا جایی که دیگر توان ادامه راه را ندارد. چهره اش پیر و فرسوده به نظر می رسد.

پولس می نویسد:

«شما باید از آن زندگی ای که در گذشته داشتید، دست بکشید و آن سرشتی را که قبلاً داشتید، از خود دور سازید. زیرا آن سرشت فریب شهوات خود را خورده و در راه هلاکت است. دل و ذهن شما باید کاملاً نو شود و سرشت تازه ای را که در نیکی و پاکی حقیقی و به صورت خدا آفریده شده است، به خود بپوشانید.» (افسسیان، باب ۴، آیات ۲۲ تا ۲۴)

این همان تفاوتی است که آمرزش مسیح به وجود می آورد: انسان کهنه و انسان نو.

انسان کهنه از آب حیات مسیح و از توشه سفر زندگی، یعنی کلام خدا و آیین های مقدس، تغذیه نمی کند. نیروی محرک او امیال فریبنده هستند. و این سرانجام خوبی نخواهد داشت.

پس چقدر باید خدا را شکر کنیم که ما را تازه می سازد و انسان نو را بر تن ما می پوشاند.

همان گونه که آب و غذا را از بیرون دریافت می کنیم و لباس را بر تن می پوشیم، این تازه شدن نیز باید از بیرون به ما عطا شود.

تازه شدن زندگی مسیحی از مسیح سرچشمه می گیرد، نه از خود ما.

پولس در بخشی دیگر از نامه به رومیان نیز درباره انسان کهنه و انسان نو سخن می گوید. در آنجا موضوع تعمید است. او می گوید:

«آیا نمی دانید که وقتی ما در اتحاد با مسیح عیسی تعمید یافتیم، در اتحاد با مرگ او تعمید یافتیم؟ پس با تعمید خود با او مدفون شدیم و در مرگش شریک گشتیم تا همان طوری که مسیح به وسیله قدرت پر شکوه پدر، پس از مرگ زنده شد، ما نیز در زندگی تازه ای به سر بریم. این را می دانیم که آن آدمی که در پیش بودیم با مسیح بر روی صلیب او کشته شد تا نفس گناهکار نابود گردد و دیگر بردگان گناه نباشیم، زیرا کسی که مرد از گناه آزاد شده است.» (رومیان، باب ۶، آیات ۳ و ۴ و ۶ و ۷)

خدا در تعمید ما، آب حیاتی را به ما عطا کرده است که هرگز پایان نمی یابد.

از طریق دیگر وسایل فیض، بارها و بارها به تعمید خود بازگردانده می شویم.

خون عیسی که در عشاء مقدس دریافت می کنیم، از همان زخم پهلوی او جاری شد که آب حوض تعمید ما نیز از آن سرچشمه می گیرد.

اعتراف چیزی جز بازگشت به تعمید نیست؛ یا همان طور که لوتر می گوید، خزیدن دوباره به درون تعمید.

دعای ربانی هنگام تعمید ما، به طور خاص برای شخص ما خوانده شد.

و هر بار که این دعا را دوباره می خوانیم، از سرچشمه آب تعمید خود می نوشیم؛ همان جایی که خدا پدر ما شد.

اعتقادنامه نیز هنگام تعمید ما خوانده شد. و ما به نام خدای تثلیثی، یعنی پدر، پسر و روح القدس، تعمید یافتیم.

هر بار که اعتقادنامه را دوباره می خوانیم، تعمید خود را نیز به یاد می آوریم و بار دیگر از چشمه آب حیات برمی داریم.

پس اینها سرچشمه های نیروی زندگی ایمانی ما هستند: تعمید و دیگر وسایل فیض، انجیل، دعای ربانی و اعتقادنامه. در اینهاست که آمرزش و تازگی زندگی را دریافت می کنیم.

II. خورشید

بیا بید یک قدم جلوتر برویم. در یک پیاده روی طولانی در یک روز گرم تابستانی، خورشید روشن و گرم می تابد.

در تمثیل ما درباره زندگی مسیحی، خورشید نماد شریعت خدا، یعنی احکام اوست.

در مزمور ۱۹ آمده است:

«و آن مانند دامادی از حجله خود بیرون می‌آید،

و چون قهرمانی که با شادی برای دویدن به میدان می‌رود.

از یک طرف آسمان شروع می‌کند

و به سوی دیگر آن می‌شتابد

و هیچ چیز از حرارتش در امان نیست.

شریعت خداوند کامل است

و جان را تازه می‌کند.

اوامر خداوند قابل اطمینان است

و ساده دلان را حکمت می‌بخشد.

دستورات خداوند درست است

و دل را شاد می‌کند.

اوامر خداوند پاک است

و به انسان آگاهی می‌بخشد.

احترام به خداوند نیکو و ابدی است.

احکام خداوند حق و کاملاً عادلانه است.» (بخش‌هایی از مزمور ۱۹، آیات ۵ تا ۹)

همان طور که می‌بینیم، در مزمور ۱۹ ابتدا سخن از خورشید است و سپس از شریعت.

خورشید بخشی از آفرینش خداست و شریعت بخشی از مکاشفه خدا. اما داوود بی دلیل این دو را در کنار یکدیگر قرار نمی‌دهد: شریعت مانند خورشید است.

شریعت نیز مانند خورشید، جنبه‌های مثبت و منفی دارد.

بباید از جنبه مثبت آن شروع کنیم: وقتی خورشید می‌تابد، می‌توانیم چیزها را ببینیم، حتی بسیار خوب ببینیم.

تصور کنید بخواهید در تاریکی مطلق، جایی که هیچ منبع نوری وجود ندارد، به پیاده روی بروید. غیرممکن است!

حتی هنگام پیاده روی شبانه، که دست کم نور ماه و ستارگان یا چراغ قوه وجود دارد، باز هم به اندازه روز نمی‌توانیم با اطمینان قدم برداریم.

در سفر زندگی ما مسیحیان، احکام خدا اغلب به ما نشان می‌دهند که چه باید بکنیم.

ده فرمان به ما جهت می‌دهند. آنها مانند تابلوهای راهنمایی هستند که در کنار مسیر قرار گرفته‌اند و نور خورشید آنها را به روشنی نمایان می‌سازد.

بخش های بسیاری از کتاب مقدس نیز ده فرمان را دوباره بیان می کنند و معنای آنها را با دقت بیشتری توضیح می دهند.

این تابلوهای راهنما بار دیگر در برابر چشم ما ظاهر می شوند تا پیام آنها را فراموش نکنیم.

در بخش میانی متن امروز ما از پولس رسول نیز همین اتفاق می افتد.

در اینجا سخن از فرمان پنجم است؛ فرمانی که بر اساس موعظه عیسی بر کوه، نه تنها کشتن انسان، بلکه حتی سخن کشنده و اندیشه کشنده را نیز در بر می گیرد.

«اگر خشمگین می شوید، گناه نکنید؛ نگذارید خورشید بر خشم شما غروب کند و به شیطان مجال ندهید.» (افسیان، باب ۴، آیات ۲۶ تا ۲۷)

شیطان می خواهد هوشیاری، خویشتن داری و آرامش درونی شما را از شما بگیرد. در برابر او مقاومت کنید!

خشم جایگاه خود را دارد. اما نگذارید خشم شما را به سوی گناه بکشاند!

هنگامی که خورشید غروب می کند، خشم نیز باید در قلب شما فروکش کند.

بنابراین زن و شوهر باید حداکثر تا هنگام خواب دوباره با یکدیگر آشتی کنند.

همچنین باید حداکثر تا هنگام شب، ناراحتی و خشم خود نسبت به همکاران، مدیران یا فرزندانمان را به دست خدا بسپاریم.

سپس سخن از فرمان هفتم نیز به میان می آید:

«کسی که دزدی کرده است، دیگر دزدی نکند، بلکه کار کند و با دست های خود از راه درست آنچه را لازم است به دست آورد، تا بتواند به نیازمندان نیز کمک کند.» (افسیان، باب ۴، آیه ۲۸)

وقتی به توضیحات لوتر درباره ده فرمان فکر می کنیم، تقریباً چنین به نظر می رسد که او، مانند بسیاری از موارد دیگر، مطالب خود را از پولس گرفته است!

لوتر نیز همیشه نه تنها جنبه منفی فرمان ها را بیان می کند، یعنی کارهایی را که نباید انجام دهیم، بلکه جنبه مثبت آنها را نیز توضیح می دهد، یعنی کارهایی را که باید انجام دهیم.

ما مسیحیان البته کار را به جای خدا نمی نشانیم و آن را نمی پرستیم، اما با این حال تلاش می کنیم که کار کنیم.

زمین را آباد کنیم و از آن نگهداری کنیم.

با دست های خودمان.

برای خودمان، اما همچنین برای نیازمندان.

برای خانواده مان.

برای برادران و خواهران ایمانی که نیازمند هستند.

برای بیکاران.

برای کسانی که کلام خدا را موعظه می کنند.

برای کودکان، بیماران و سالمندان.

بنابراین کار روزانه ما، چه در شرکت، چه در اداره، چه در خانه و چه در هر جای دیگر، بخشی از سفر زندگی مسیحی ماست و نباید آن را کم اهمیت بشماریم.

پولس به ویژه بر فرمان هشتم تاکید می کند:

«پس دیگر به هیچ وجه دروغ نگوئید، بلکه همیشه به دیگران راست بگوئید، زیرا همه ما اعضای یکدیگریم.» (افسیان، باب ۴، آیه ۲۵)

«یک کلمه زشت از دهانتان خارج نشود بلکه گفتار شما به موقع، خوب و سودمند باشد تا در نتیجه آن به شنوندگان فیضی برسد.» (افسیان، باب ۴، آیه ۲۹)

در توضیح لوتر درباره فرمان هشتم، دو واژه قدیمی وجود دارد که معنای آنها هنوز هم برای زندگی امروز ما اهمیت دارد.

ما نباید پشت سر دیگران بدگویی کنیم. واژه های امروزی برای این کار عبارت اند از شایعه پراکنی و غیبت.

منظور این است که نباید پشت سر دیگران درباره آنها سخن بگوئیم، بلکه باید سکوت کنیم یا اگر لازم و مناسب بود، مستقیماً با خود آن شخص روبه رو شویم و درباره موضوع با او صحبت کنیم.

همچنین «بدنام کردن کسی» به این معناست که به آبرو و اعتبار او آسیب برسانیم و شایعات دروغین درباره او پخش کنیم. آبرو و اعتبار، همان احترام و خوشنامی است که انسان نزد دیگران دارد و اینکه دیگران او را شخصی درستکار و بی عیب بدانند.

لوتر می گوید که ما در عوض باید از همسایه خود دفاع کنیم، درباره او به نیکی سخن بگوئیم و رفتار و سخنان او را تا جای ممکن به بهترین شکل تفسیر کنیم.

ای مسیحی عزیز، همه ما باید در این زمینه روی خودمان کار کنیم!

و در همین جا خیلی زود متوجه جنبه دیگر شریعت می شویم؛ همان جنبه دیگر خورشید در یک روز گرم تابستانی.

بله، خورشید شریعت راه را به ما نشان می دهد. و ما به این راهنمایی نیاز داریم.

حتی ما مسیحیان که آمرزش و تازگی زندگی را دریافت کرده ایم، همچنان به راهنمایی احکام خدا نیاز داریم.

اما خورشید شریعت سوزان نیز هست.

ما متوجه می شویم که در اندیشه ها و سخنان خود نسبت به همسایه مان، بارها سنگدل بوده ایم. اینها سرپیچی از فرمان پنجم هستند.

رنج و نیاز نیازمندان آن اندازه که باید دل ما را به درد نیاورده است. حسادت، طمع یا خساست در قلب های ما وجود داشته است. اینها سرپیچی از فرمان هفتم هستند.

و سخنان بیهوده و ناپسند بسیاری از دهان ما بیرون آمده، در حالی که سخنان نیکو، سازنده و ضروری بسیار کمی بر زبان آورده ایم.

پس خورشید شریعت الهی برای ما گناهکاران این جنبه منفی را نیز دارد.

این خورشید می سوزاند و ما را تهدید می کند که در گرمای سوزان آن از بین برویم، اگر آب حیات و توشه راه وجود نداشته باشد.

خورشید سوزان شریعت ما را وادار می کند که به واحه انجیل پناه ببریم.

در آنجا آب، نان و میوه می یابیم.

همچنین درختانی که سایه می بخشند.

درخت حیات.

صلیب مسیح.

از پهلوی او آب و خون جاری می شود؛ آب و خونی که از طریق وسایل فیض به ما می رسند و جان ما را تازه می سازند.

آمرزش گناهان و تازه شدن زندگی به وسیله مسیح.

خدا را برای فیض وصف ناپذیرش سپاس باد. آمین.

و آشتی و آرامش خدا، که فراتر از تمامی عقل و فهم انسانی است، دل ها و افکار شما را در مسیح عیسی برای حیات جاودان حفظ کند. آمین.